

РЕШЕНИЕ

№ 3450

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10200** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.74,ал.2 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от В. Т. Х. от [населено място], ул. „Княжевска „, №37,ап.5 и с ЕГН [ЕГН], подадена чрез процесуален представител адв. Д. по предявен иск в размер на 14 073 лева, представляващи имуществени вреди и 10 000 лева представляващи неимуществени вреди, претърпени в резултат на установено нарушение на принципа, посочен в чл. 4, ал.3 от ЗЗДискр. – нарушение на признака „имуществени състояние“, установено с решение №162 от 18.03.2019 г.на Комисията за защита от дискриминация.

Ищецът твърди в исковата си молба, че ответникът е причинил претендираните вреди прилагайки чл.168 от ЗДДС във връзка с §1, т.17 от ДР на ЗДДС в проведените ревизионни производства от органите на НАП приключили с издаването на Ревизионни актове №№[ЕГН] от 11.01.2010г. и [ЕГН] от 10.01.2011г. Твърди още, че на 13.12.2007г. е закупил в Германия с договор за покупко- продажба МПС марка „Пежо“ с дата на първа регистрация 14.08.2007г. С посочените ревизионни актове е констатирано, че той е извършил вътрешно общностно придобиване на нов автомобил и е приложена разпоредбата на чл.168 ЗДДС, по силата на която е задължен да декларира автомобила и да за плати ДДС. Въпреки направените възражения от негова страна и позоваването му на чл.110 от ДФЕС, според която разпоредба съществува забрана върху стоките придобити от други страни членки на ЕС да се налагат

по-високи вътрешни данъци, длъжностните лица на ответника го задължили да заплати ДДС в размер на исковата сума, посочена като имуществена вреда. Освен имуществените вреди е претърпял и неимуществени вреди, тъй като е уронено доброто му име на преподавател по публични финанси в Европейския колеж по икономика и ПУ „П. Х., поради приемането му като нарушител на данъчния закон. Ревизионното производство е било причина да се прекрати и лекционния му курс във Висшето училище по финанси [населено място], което е накърнило сериозно името му сред академичната общност. С допълнителна молба приложена на л. 63 от делото е уточнен периода на търпените вреди от Х., а именно от 11.01.2011 до 29.10.2016 г. В съдебно заседание и в писмена защита представена по делото заявява, че вредите са следствие на неприлагане на нормите на ЕС и осъществена дискриминация по отношение на него, като купувач на превозно средство по вътрешнообщностна доставка от страна членка на ЕС. Той е бил третиран различно от НАП в сравнение с други български граждани, закупили подобни автомобили от вътрешния пазар на РБългария. Моли да се уважат изцяло предявените искиове, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, както да му бъдат присъдени направените разноски.

Ответникът – Национална агенция по приходите – С., чрез процесуалния си представител юриск. М. оспорва предявените искиове изцяло, като неоснователни и недоказани. В представената по делото писмена защита поддържа становище за неоснователност на исковите. Счита, че по делото не се доказва наличието на незаконосъобразен акт, действие или бездействие от които за ищеца да са настъпили вреди. Развива подробни съображения за липсата на фактическия състав на отговорността по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ. Анализира подробно разпоредбата на чл.168 от ЗДДС във връзка с параграф 16, т.17 от ДР на ЗДДС приет като част от правилата, изрично заложи в чл. 258 от Директива 2006/112ЕО. Обобщава липсата на установени нарушения на правото на ЕС и ЗДДС. Позовава се на съдебна практика, според която препоръките дадени от КЗД нямат задължителен характер, не представляват властническо волеизявление и нямат обвързваща сила по отношение на субектите към които са насочени. Постановеното решение на КЗД не прави издадения ревизионен акт незаконосъобразен. Моли да се отхвърлят изцяло предявените искиове, като неоснователни и недоказани. Прави възражение и за изтекла погасителна давност.

Участвалия по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, поддържа становище за основателност на предявените искиове и предлага уважаването им.

Административен съд – София – град, в настоящия съдебен състав, като взе предвид изразените становища на страните, събраните по делото доказателства и направените доводи и възражения, прие следната фактическа обстановка :

Не се спори по делото, че на 13.12.2007г. В. Х. придобива с договор сключен в Германия МПС автомобил „марка „Пежо“ с дата на първа регистрация – 14.08.2007 г. С ревизионни актове № [ЕГН] от 11.01.2010г и №[ЕГН] от 10.01.2011 г. ответникът е констатирал извършването на вътрешно общностно придобиване в Германия на нов автомобил и на основание чл.168 от ЗДДС ищецът е задължен да декларира сделката и да заплати дължимия данък добавена стойност. Не се спори също така, че сумата ищецът е заплатил след приключване на обжалването на РА. Направените от Х. възражения в производството пред НАП, че този данък не се дължи, тъй като е заплатен в друга държава членка на ЕС при първоначалната регистрация на

автомобила, не са уважени и на 29.10.2015 г. Х. заплаща исковата сума. Действащия ЗДДС обаче не задължава плащането на данък от лицата, придобили МПС, в България със същите характеристики – дата на първа регистрация и километри пробег, поради което Х. е подал жалба и е образувал производство пред КЗД, за установяване на дискриминация изразена в неравно третиране на български граждани, закупили автомобил в друга държава членка на ЕС и български граждани закупили такива автомобили със същите характеристики в България. Неблагоприятното третиране произтича от различния режим уреден в ЗДДС.

С решение №162 от 18.03.2019г. КЗДискр. установява, че с прилагането на нормата на чл. 168 от Закона за данък върху добавената стойност, във връзка с §1, т.17 от ДР на ЗДДС поставят в неблагоприятно положение българските граждани, внесли в РБългария употребявани превозни средства, от която и да е страна членка на ЕС в сравнение с други български граждани закупили такива автомобили в България. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Видно от представения трудов договор №2051 от 21.01.2010 г. и удостоверение У -852 от 1.08.2013 г. В. Х. е бил доцент в ПУ „П. Х.“ –П.. От показанията на разпитания свидетел Т., се установява, че е узнал за неприятностите на ищеца с данъчните органи, които са били по повод спор за внасяне на дължим данък за закупен автомобил. Този факт станал известен между студентите и преподавателите. Знаел, че ищеца трябвало да води лекции в Международното висше бизнес училище – Б., но в следствие му отказали назначение.

Предвид установеното от фактическа страна и след съвкупна преценка на събраните доказателства съгласно разпоредбите на АПК и ГПК, приложим за това производство по силата на чл. 144 АПК, съдът прие следните правни изводи:

Предявените искове са с правно основание чл. 74, ал. 2 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ. Съгласно цитираната разпоредба приложението на чл. 74, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от приключило административно производство пред компетентния орган – Комисия за защита от дискриминация, в рамките на което с влязъл в сила административен акт е установен правопораждащият правото на обезщетение акт на дискриминация. От тук следва извода, че задължителната процесуална предпоставка за допустимостта на този иск е наличието на приключило производство пред Комисията за защита от дискриминация и тя е факт. Производството се развива по реда на ЗОДОВ. Основателността на такъв иск изисква установяването на претърпени вреди в причинно следствена връзка с установен от КЗД, като специализиран административен орган, акт на дискриминация.

В конкретния случай е налице влязло в законна сила Решение №162 от 18.03.2019 г. на КЗД, с което е установена непряка дискриминация по отношение на В. Х. от страна на НАП при определяне на дължимия данък ДДС.

Предмета на спора е изяснен и уточнен с определение от 10.11.2020г. с което е обявен доклада по делото, приет от страните без възражения видно от отразените им становища в протокола от с.з. на 26.01.2020 г. В тази връзка съдът счита, че не следва да се произнася по доводите на страните, че исковата претенция произтича от неприлагането на нормите на ЕС, за липсата на отменен административен акт и незаконосъобразни действия и бездействия, тъй като по същество представляват нови искиви претенции предявени на друго основание, които не могат да бъдат разглеждани в това производство.

Неоснователно е възражението, че НАП не е надлежен ответника по делото. Органите

на НАП имат не само задължението за прилагане на разпоредбите на ЗДДС, но и за тяхното тълкуване и съответствие с правото на ЕС, които са част от вътрешното ни право. От друга страна по силата на чл.19,ал.1 – 3 НАП, носи отговорност за вреди, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейните органи, като дискриминационните действията установени по съответния ред не са изключени от обхвата на тази отговорност.

С исковата молба са предявени два иска: иск за имуществени вреди в размер на 14073 лева и 10 000 лева неимуществени вреди, представляващи вреди в резултат на установено нарушение на принципа посочен в чл. 4,ал. 3 от Закона за защита от дискриминация и законната лихва считано от подаване на исковата молба, както и разноски по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 и сл. от ЗДДС всяко вътрешно общностно придобиване на ново превозно средство от данъчно задължено или незадължено лице е обект на облагане. По смисъла на този закон за „ново превозно средство“ се счита това МПС, за което доставката се извършва в рамките на период от шест месеца от датата на първото пускане в експлоатация или когато превозното средство е изминало не повече от 6000 км. Според текста на ЗДДС за тези граждани възниква задължението за деклариране в 14 дневен срок от изтичане на данъчния период за вътрешно общностно придобиване на употребявано МПС в съответното поделение на НАП и заплащане на дължимия данък добавена стойност. Анализът на ЗДДС сочи, че по различен начин е уреден приложимия ред за българските граждани, закупили вече регистрирани на територията на РБ употребявани МПС и определяни като „нови“ по смисъла на §1,т.17 ЗДДС от тези, които са закупили такъв автомобил в друга страна членка на ЕС. Лицата, които са закупили такъв автомобил на територията на РБ не заплащат този данък, тъй като той е платен от първия собственик. С прилагането на този текст от ЗДДС се нарушава въведения в ЗЗДискр. принцип за недопускане на дискриминация по признак „имуществено състояние“ – установено по делото с приложеното Решение №162 от 18.03.2019г. на Комисията за защита от дискриминация.

Основния спорен въпрос в процеса е настъпили ли са вреди от осъществената дискриминация за ищеца.

Трайна и постоянна е както в доктрината, така и в съдебната практика, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Този основен принцип е залегнал в чл. 7 от Конституцията, но исковата защита е възможна при условията на чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ. Фактическият състав на чл.1,ал.1 от ЗОДОВ изисква кумулативно наличие на няколко предпоставки – отменен незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и бездействие на орган или длъжностно лице по повод изпълнение на административна дейност, вреда и причинна връзка.

В конкретния случай е налице хипотезата на чл. 74, ал.2 от ЗЗДискр., която дава възможност да се претендират вреди от осъществена дискриминация, като наличието на такова нарушение е установено от приложеното по делото решение на Комисията. По силата на чл.4, ал. 1 от ЗЗДискр. е въведена закрила за всички лица по отношение на които е осъществена пряка или непряка дискриминация, като ал. 2 и 3 дават определение на двата вида дискриминация.

ЗОДОВ урежда реда и начина на исковата защита, като нито в ЗЗДискр., нито ЗОДОВ се въвежда ограничение относно вида на осъществената дискриминация – пряка или

непряка, какъвто е конкретния случай.

Предвид изложеното съдът приема, че са налице процесуалните предпоставки по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за уважаване на предявения иск за имуществени вреди. Налице е влязло в сила решение на Комисията, с което безспорно е установено наличието на непряка дискриминация във връзка с прилагането на ЗДДС по отношение българските граждани извършили сделка за покупка на МПС в България и такива закупили такъв автомобил в друга страна от ЕС, т.е налице е първата предпоставка по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ.С плащането на данък 29.10. 2015г. е установена и втората предпоставка – настъпила вреда, като е налице и причинната връзка между вредата и установената дискриминация.

Неоснователно е възражението за изтекла погасителна давност. В случая процесуалната предпоставка за допустимост на предявения иск е решението на Комисията, а то е с дата 18.03.2019г., като ИМ е постъпила на 09.09.2019г.

По отношение на исковата претенция за неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, съдът приема,че същата е неоснователна и недоказана.

Наличието на неимуществени вреди подлежат на доказване и същите не могат да се презумират. Описаните в ИМ увреждания на доброто име и авторитета на ищеца не са доказани, както от събраните писмени, така и от гласните доказателства. Показанията на разпитания в с.з. на 26.01.2021 г. свидетел Д. Т. са общи, възпроизвежда слухове, чути при разговори с колеги и студенти, че ищецът има проблеми в данъчните по повод данък за кола, но не установява конкретно има ли и какви конкретно са отраженията върху авторитета на ищеца. Неотносими към спора са и представените писмени доказателства – Сертификат от Европейския колеж по икономика и управление – [населено място] и Протокол №1030360 от 18.06.2010г. за извършена проверка, както и нотариален акт №47/2015г. за продажба на имот. Те не могат да установят твърдените в ИМ факти за прекратяване на лекционен курс, още повече, че от удостоверението от 1.08. 2013г. се установява, че ищецът е работил още две години и половина в университета.

Ето защо искът за неимуществени вреди, като неоснователен и недоказан следва да се отхвърли изцяло.

По отношение на искането за присъждане на разноски, то следва да се уважи частично до размер на 886 лева. Видно от приложения договор №794055 от 30.08. 2019г. страната е договорила защита и процесуално представителство срещу възнаграждение от 1900 лева, но с представения списък на разноските по реда на чл.80 ГПК, вр. с чл.144 АПК, ищецът претендира разноски общо в размер на 1510 лв., от които за държавна такса – 10,00 лв. и адвокатско възнаграждение 1500,00лв. Процесуално представителство е осъществено, което се установява от съдебните протоколи, поради което и искането за присъждане на разноски е основателно до размер на 876лв. съобразно частично уважената искова претенция, ведно с платената държавна такса от 10,00 лв., или общият размер на дължимите разноски е 886,00лв. На ответника не се дължат разноски съобразно отхвърлената част на исковите претенции, доколкото правната уредба/чл.10, ал.4 ЗОДОВ, ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./ на тази хипотеза е законово уредена след подаване на исковата молба/09.09.2019г./ и е неприложима в настоящия случай.

Водим от горното, Административен съд – София – град,първо отделение,4-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите [населено място], бул.К. Д. „№52 да заплати на В. Т. Х., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ап.5 сумата от 14 073/четиринадесет хиляди и седемдесет и три лева/, представляващи имуществени вреди, ведно със законната лихва от 09.09.2019 г., както и направените разноски в размер на 886/осемстотин осемдесет и шест/ лева.

ОТХЪРЛЯ изцяло предявения иск за неимуществени вреди в размер на 10000/десет хиляди/ лева като неоснователен и недоказан.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: